

Handelsstandens Interesser og Duffer ogsaa ligge Folkethinget paa Hjerte. Jeg kan i det Væsentlige slutte mig til de Bemærkninger, som den ærede Ordfører fremsatte med Hensyn til Fastsættelse af de Understøttelser, der ere omhandlede i Vædringsforslagene Nr. 42—52, hvorom der isvrigt ogsaa har været ført Forhandlinger mellem det ærede Udvalg og mig, og navnlig finder jeg det at være i sin Orden, at der ved Fastsættelsen af deslige Understøttelser tages særligt Hensyn til, om den paagældende Bestillingsmand er kommen til Skade eller har mistet Livet under Udførelsen af sin Tjenesteplicht, men det vil altid komme til at bero paa et Skøn, hvilken Indflydelse denne Omstændighed bør have ved Fastsættelsen af Understøttelsens Størrelse, og der vil altsaa i ethvert enkelt Tilfælde kunne komme forskjellige Opfattelser frem. Men en noget lignende Betydning som den, der tillægges den Omstændighed, at den Vedkommende er kommen til Skade eller har mistet Livet under Udførelsen af sin Tjenesteplicht, forekommer mig ogsaa burde tillægges Hensynet til Barigheden af den Vedkommendes Tjeneste, saaledes, at den Mand, der gennem en lang Karræke er saa at sige bleven oplidt i Statens Tjeneste, maa stilles omtrent lige med den Mand, som ved et pludseligt Ulykkestilfælde sættes ud af Stand til i Fremtiden at ernære sig og Sine. Dette gjælder et enkelt af de foreliggende Vædringsforslag, nemlig Nr. 44, Understøttelse til Portner Jørgensen. Denne Mand er 78 Aar gammel og har siden 1842, altsaa i 43 Aar, staaet i Statens Tjeneste; han er nu paa Grund af Sygdom og Alderdom aldeles aflægs og hjælpeløs. Jeg vil derfor bede det ærede Flertal om at slutte sig til den Indstilling, der fra min Side er gjort om ham, thi han er i Virkeligheden Invalid lige saa godt som den, der har mistet Arme eller Ben ved et Ulykkestilfælde. Medens Vædringsforslag Nr. 51, Understøttelse til Portner Nicolai Hansens Enke og Børn, deler Understøttelsen mellem disse saaledes, at der tilstaaes Enken 100 Kr. og som Tillæg for hvert af Børnene 30 Kr. indtil Børnenes fyldte 18de Aar, indeholder Undervædringsforslaget, der gaar ud paa at forhøje Beløbet, hvad jeg for mit Vedkommende gjerne skal tiltræde, ikke nogen Regel

om Fordelingen mellem Enken og Børnene, og det anser jeg for mindre heldigt, navnlig fordi Bestemmelse herom vil faae Betydning ved hvert enkelt Barns Indtræden i det 18de Aar, og den vil ligeledes faae Betydning, hvis Enken indtræder i nyt Ægteskab. Jeg skal derfor henstille til den ærede Ordfører, om han ikke maatte finde Anledning til at meddele, hvorledes Flertallet har tænkt sig det Beløb af 360 Kr., som det foreslaar bevilget, fordelt mellem Enken og Børnene. Det næste Vædringsforslag, jeg skal tillade mig at omtale, er Nr. 55, Amtmandsboligen i Ribe. Den ærede Ordfører fremhævede ved 2den Behandling, at denne Bevilling, som i Virkeligheden kun er en Gjenbevilling af det Beløb, der blev anset nødvendigt i 1881—82, men som senere ikke har været brugt, foreslaas nægtet alene af personlige Hensyn. Han siger Sp. 481 i Folkethingstidenden: „Fastsættelsen er her simpelthen bestemt ved en vis Mangel paa Tillid til denne Amtmands Evne til paa en finantsielt forsvarelig Maade at gennemføre Bygningsreformer, og denne Tvivl er bleven noget bestyrket osv.“ Den høitærede Folkethingssmand for Odense Amts 4de Valgkreds (Monrad) udtalte sig imod Nægtelsen, men gjorde sig skyldig i den samme Feiltagelse som den ærede Ordfører, den nemlig, at Bevillingen skulde gives den paagældende Embedsmand; han paaviste saaledes, hvorledes det vilde være overordentlig let at træffe saadanne Bestemmelser, at enhver Overfridelse forebygges, idet han bemærkede: „Enten kan det gives i Entreprise, udbydes til Licitation, eller det kan siges til vedkommende Embedsmand, at naar han selv overtager det, maa han tillige sørge for at komme ud af det med, hvad der bevilges, da det i modsat Fald, hvis det skulde overfrides, maa gaa af hans egen Lomme. Den Slags Bestemmelser forekomme jo atter og atter. Der vil slet ingen Vanstuelighed være forbunden med at forebygge Overfridelse“. Det er imidlertid høist mærkværdigt, at disse to ærede Folkethingsmænd, der ere saa noie indviede i alle de Sager, der vedrøre Finantsloven, have i den Grad kunnet tage fejl af den her omhandlede Bevilling. Forholdet er det, at af dette Beløb vil ene eneste Dre blive udbetalt den ommeldte Em-